

Arrest

nr. 68 492 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 juni 2011 het Rijk binnen en dient op 20 juni 2011 een asielaanvraag in.

Uit een vingerafdrukkenonderzoek en de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij reeds werd geregistreerd in Polen, Zweden, Denemarken en Noorwegen.

Op 30 juni 2011 vragen de Belgische autoriteiten aan Polen de terugname van verzoekster op grond van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 11 juli 2011 stemmen de Poolse autoriteiten hiermee in.

Op 18 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten A.M.

geboren te G., op (in) X

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan POLEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 20/06/2011 asiel aan in België. Ze verklaarde op 20/06/2011 in België te zijn aangekomen nadat ze Zweden verliet en per taxi naar België reisde. Ze verklaarde het Schengen grondgebied niet verlaten te hebben en reeds in Polen, Zweden, Denemarken en Noorwegen asiel te hebben aangevraagd. Vingerafdrukkenonderzoek bevestigde dit: betrokkene vroeg op 18/11/2008 eerst asiel aan in Polen. Vervolgens, na afwijzing van haar asielaanvraag, verklaarde betrokkene te zijn doorgereisd naar Zweden. In Denemarken en Noorwegen, verklaarde betrokkene de beslissing van haar asielaanvraag niet te hebben afgewacht. Op 30/06/2011 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 11/07/2011 instemden met ons verzoek op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) zij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat zij naar België kwam omdat ze al overal vruchteloos asiel had aangevraagd en zij geen andere mogelijkheid meer wist. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Poolse instanties met hun akkoord van 11/07/2011 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)e. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Poolse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten waaronder België. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Poolse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen vrees ten overstaan van de Poolse instanties. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Polen aan dat ze vreest vermoord te worden door het Poolse gezin waar ze verbleef tussen 2008 en 2009. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene Polen verliet na ontvangst van haar negatieve beslissing, dat betrokkene dit argument niet aanhaalde op de vraag waarom ze in België asiel aanvroeg (ze antwoordde dat ze naar België kwam omdat ze al overal vruchteloos asiel had aangevraagd), en dat de Poolse autoriteiten tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat

aangepaste opvang door de Poolse autoriteiten kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde dat ze geen familie heeft in België en Europa. De artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 kunnen bijgevolg niet worden ingeroepen. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene last te hebben van psychische problemen en nierproblemen. In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Met betrekking tot deze medische motieven, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. De problemen doen nl. geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties.“

Op 18 juli 2011 wordt tevens een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 2 augustus 2011 dient verzoekster tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 65 371 van 4 augustus 2011 deze vordering verwerpt.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoekster op 19 september 2011 aan Polen werd overgedragen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden nagegaan of het beroep ontvankelijk is *ratione temporis*.

Artikel 39/57, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat indien het een beroep betreft dat wordt ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van vijftien dagen bepaald in artikel 39/57, tweede lid van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 18 juli 2011 werd vastgehouden in een welbepaalde plaats, met name het Centrum voor Illegalen te Steenokkerzeel. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier en het bij het verzoekschrift neergelegde afschrift van de bestreden beslissing en de kennisgeving dat de kennisname van de bestreden beslissing van 18 juli 2011 door verzoekster geschiedde op dezelfde dag.

Bijgevolg was dinsdag 2 augustus 2011 de uiterste datum waarop verzoekster een verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2011, kon indienen. Het verzoekschrift houdende het beroep tot nietigverklaring werd evenwel pas op 10 augustus 2011 met een ter post aangetekend schrijven bij de Raad ingediend, hetzij buiten de termijn van vijftien dagen die is bepaald door artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er dient aldus vastgesteld te worden dat het op

10 augustus 2011 ingediende beroep bij de Raad laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Verzoekster voert geen tegenbewijs, noch een middel aan waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Ook ter zitting wordt geen overmacht aangetoond.

Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET